

Arrest

nr. 304 403 van 5 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd oor zijn voogd, dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd oor zijn voogd, dhr. x, op 3 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot het Pashtun-volk te behoren. Je bent op (...) juni 2006 geboren in Bar Nurgal, district Nurgal, provincie Kunar, Afghanistan. Je woonde grotendeels bij je oom aan vaderszijde in Kampuna in de eerste wijk van Jalalabad, waar je naar school en naar de madrassa ging. Tijdens de schoolvakanties woonde je bij je ouders in Bar Nurgal.

Je vader werkte als technicus voor de communicatieprovider Etisalat. De Taliban wilden dat je vader hiermee stopte omdat hij door de overheid betaald werd. Daarom stuurden ze in een periode van een week een dreigbrief aan je vader en spraken ze hem aan op de weg vooraan de moskee. Hierna vertrok je met je hele gezin van Bar Nurgal naar Kampuna en enkele dagen later verlieten jij en je oudere broer Zaher Shah Afghanistan. Na jullie vertrek uit Bar Nurgal kwamen talibanleden naar jullie huis en ze bliezen de deur van het huis op.

Je verliet Afghanistan ongeveer zes maanden voor je aankomst in België samen met je oudere broer Zaher Shah en ging op illegale wijze naar Iran, maar je broer werd bij de grensovergang van Iran naar Turkije tegengehouden. Je reisde alleen verder via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België.

Je vader leeft tegenwoordig ondergedoken ergens in Afghanistan, maar je weet niet waar. De rest van je gezin verhuisde naar je ooms aan moederszijde in Sutun in het district Dara-e Nur van de provincie Nangarhar.

Op 30 november 2021 vroeg je internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan problemen te krijgen met de Taliban.

Je legt geen documenten neer ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en voogd die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, blijkt dat je er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie jouw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar jouw land. De elementen die volgens jou aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Je legt namelijk tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin je vader werd bedreigd. Je verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat je vader in een periode van een week een dreigbrief ontving en persoonlijk door Talibanleden werd aangesproken op de weg voor de moskee. Hierna zou je hele gezin de woning verlaten hebben, zou jij samen met je oudere broer het land verlaten hebben en zou je vader ondergedoken zijn. Na jullie vertrek zouden de Talibanleden naar jullie huis gekomen zijn (CGVS, p. 18). Tijdens je interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je echter dat je vader tweemaal werd bedreigd met de vraag om met zijn werk te stoppen, maar dat je vader dit niet deed. Een week voor je vertrek zouden Talibanleden naar je huis zijn gekomen en toen je vader dit beseft zou hebben, zou hij langs de achterdeur ontsnapt zijn. De Taliban zouden vervolgens je huis doorzocht hebben en gedreigd hebben jou en je broer in plaats van je vader mee te nemen als hij er de volgende dag niet zou zijn. Hierna zou je met je gezin naar je oom in Kampuna gegaan zijn en zou je vervolgens met je broer het land verlaten hebben (Vragenlijst CGVS). Je legt dus erg tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin je vader werd bedreigd en waarom jullie het huis moesten verlaten. Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde je namelijk niet dat de Taliban bij jullie thuis langskwamen op zoek naar je vader toen jullie daar nog waren en

dat je vader van hen moest ontsnappen, maar stelde je dat jullie al vertrokken waren toen ze bij jullie thuis langskwamen.

Ook de betrokkenheid van jou en je broer in deze problemen verschilt in beide versies. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde je namelijk nergens specifiek dat jij en je broer door de Taliban gevisieerd werden. Gevraagd waarom jij en je broer zo snel mogelijk het land moesten verlaten, stel je dat ze je vader niet gevonden hadden en dat jullie de ouders van de familie waren en ze jullie gevraagd zouden hebben over jullie vader en jullie meegenomen zouden hebben. Gevraagd of de Taliban dat gezegd had of dat dat is wat je denkt dat zou gebeuren, stel je dat ze een brief stuurden waarin ze schreven dat je vader zich moest overleveren of dat anders de hele familie in gevaar zou zijn. Omdat je vader niet wilde dat iemand van de familie in problemen zou raken zou hij jou en je broer weggestuurd hebben (CGVS, p. 23). Uit deze verklaringen blijkt dan ook geenszins dat de Talibanleden rechtstreeks gezegd zouden hebben dat ze specifiek jou en je broer in plaats van je vader zouden meenemen, zoals je tijdens het interview bij DVZ wel nog verklaarde (Vragenlijst CGVS). Wanneer je met deze tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, stel je dat je over de moskee hebt verteld, dat ze daar je vader hebben aangesproken en dat je info hebt gegeven over de brief. Je stelt verder dat ze tijdens het klein interview niet zo veel informatie hebben gevraagd en dat mensen altijd foutjes maken. Je verklaart hiermee geenszins de duidelijke tegenstrijdigheden die betrekking hebben op de essentie van je asielrelaas, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt.

Ook over de verblijfplaats van je familieleden na je vertrek leg je tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaar je dat jullie samen naar je paternale oom in Kampuna verhuisden. Omdat de Taliban aan je oom vroegen of hij hen ergens had verstopt verhuisde je gezin op dezelfde dag van jouw vertrek naar je maternale oom in Sutun in het district Dare-e Nur (CGVS, p. 18, 21). Toen je zelf in Nimroz was, vertelde je moeder dat ze onderweg waren naar Dara-e Nur en ook in Oostenrijk en Frankrijk had je contact met je moeder (CGVS, p. 24). Bij aankomst in België zou je dus op de hoogte geweest zijn dat je gezin, met uitzondering van je vader in Sutun, Dara-e Nur verbleef. Nochtans verklaarde je bij DVZ dat ze in Kampuna verbleven (Verklaring DVZ, punt 15A en 17). Hiermee geconfronteerd verklaar je dat je familie beweegt en overal ging, maar stel je dat je tijdens het eerste interview ook Dar-e Nur, Sutun hebt gezegd. Door louter je eerdere verklaringen te herhalen, bied je geen enkele uitleg voor deze tegenstrijdigheid, te meer omdat je verklaart dat je familieleden uit vrees voor de Taliban vanuit Kampuna naar Sutun waren gegaan. Dit schaadt de geloofwaardigheid van je asielrelaas dan ook verder.

Naast deze tegenstrijdige verklaringen leg je ook weinig aannemelijke verklaringen af over de reactie van je vader op de bedreigingen. Je stelt namelijk dat de Taliban enkel van je vader wilden dat hij met zijn werk zou stoppen (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom je vader dan zijn werk niet stopte, stel je dat ze dan de volgende dag een leraar zouden benaderen om zijn werk te stoppen en dat daardoor iedereen met zijn werk zou moeten stoppen en jullie geen land meer zouden hebben. Vervolgens stel je dat ze ook wilden dat je vader naar hen zou gaan om samen te werken met hen, maar dat je vader dit weigerde (CGVS, p. 22). Dat je dit pas op dit moment verklaart komt echter niet aannemelijk over. Je had namelijk al op verschillende momenten de kans gehad om te vertellen dat de Taliban je vader ook wilden rekruteren. Je vertelde hierover niet bij DVZ (Vragenlijst CGVS), niet tijdens je vrij relaas (CGVS, p. 17-18), niet wanneer je gevraagd werd naar de inhoud van zowel de mondelinge als de schriftelijke bedreiging (CGVS, p. 18-19) en niet wanneer gevraagd werd naar de reden waarom de Taliban wilden dat je vader met zijn werk stopte (CGVS, p. 22). Dat je dit essentieel element pas zou vertellen wanneer je erop gewezen wordt dat je vader gewoon had kunnen stoppen met zijn werk om uit de problemen te raken, komt weinig geloofwaardig over.

Voorts is het ook weinig aannemelijk dat je vader wel jou en je broer onmiddellijk het land zou uitsturen, maar zelf zou achterblijven en tot op heden ergens ondergedoken zou blijven. Hiernaar gevraagd stel je dat je familie iemand nodig had om voor hen te zorgen, dat de rest van de familieleden jong is, dat hij jullie heeft weggestuurd omdat hij wilde dat jullie zeker veilig zouden zijn en dat je vader nergens kan gaan om een visum of paspoort aan te vragen omdat ze hem dan zouden vinden (CGVS, p. 23). Het is echter niet duidelijk hoe je vader beter voor je familie kan zorgen door ergens ondergedoken in Afghanistan te verblijven dan buiten Afghanistan. Dat hij tegenwoordig geen visum of paspoort zou kunnen aanvragen is net een gevolg van het feit dat hij niet mee met jullie vertrok en niet een oorzaak. Je biedt hiermee dan ook geen enkele verklaring waarom je vader niet mee vertrok met jou en je broer. Deze onaannemelijke gedragingen van je vader plaatsen dan ook verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat je jouw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan jouw verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat ook na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername

heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je minstens tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (Verklaring DVZ, punt 33; Fiche MENA, p. 3), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarnaast heb je ook regelmatig contact met je familie in Afghanistan (CGVS, p. 8) en ging je in Afghanistan steeds naar school (CGVS, p. 11). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De raadvrouw die de verzoekende partij ter terechtzitting bijstaat verzoekt om uitstel van de zaak, omdat verzoekende partij, in het centrum waar zij verblijft, niet verwittigd werd om te verschijnen op de zitting.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekende partij op 9 februari 2024 per elektronische post werd opgeroepen te verschijnen ter terechtzitting op het adres van haar raadsman, alwaar zij woonplaatskeuze deed. Ook blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat ook de voogd van verzoekende partij per aangetekend schrijven van 9 februari 2024 van de terechtzitting in kennis werd gesteld.

Hieruit blijkt dat verzoekende partij rechtmatig werd opgeroepen. Ter terechtzitting bevestigt de voogd dat hij verzoekende partij een week geleden nog zag en hij met verzoekende partij herhaaldelijk telefonisch contact heeft. De voogd licht verder toe dat verzoekende partij hem meedeelde dat zij ter zitting wil aanwezig zijn, omdat zij bij het begin van de procedure niet vergezeld werd door een advocaat en zij ter zitting de vaststellingen van de bestreden beslissing verder wil uitleggen en zich hiertegen verdedigen.

De procedure is schriftelijk, in die zin dat haar verdediging door haar raadsman in het verzoekschrift werd uiteengezet. Aangezien ter terechtzitting blijkt dat verzoekende partij regelmatig contact heeft met haar voogd, en dit zelfs recentelijk voorafgaand aan de zitting, kan worden aangenomen dat zij de voogd in kennis zou stellen van eventuele nieuwe elementen, zoals bijvoorbeeld ook elementen met betrekking tot haar verwestering. Ter zitting is gebleken dat er geen nieuwe elementen met betrekking tot haar asielrelaas werden aangebracht. Ook wees de voogd ter zitting op de inspanningen tot integratie van verzoekende partij en haalt hij haar scholing, het feit dat zij Frans spreekt en haar vrijwilligerswerk aan. Verzoekers raadvrouw brengt ter zitting desbetreffend niets bij.

Aangezien verzoekende partij op rechtmatige wijze werd opgeroepen, zij zowel door de voogd als haar advocaat in kennis kon worden gesteld van de zittingsdatum en zij aan de voogd duidelijk te kennen heeft gegeven louter aanwezig te willen zijn om ter zitting de vaststellingen van de bestreden beslissing verder uit te leggen en zich hiertegen te verdedigen, alsook dat elementen met betrekking tot haar verwestering door de voogd werden bijgebracht, wordt haar verzoek om uitstel niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur”, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het recht verhoord te worden en van de artikelen 14 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003).

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoeker betoogt dat er naast de kwetsbaarheid in verband met zijn leeftijd een bijzondere kwetsbaarheid bestaat in verband met zijn psychologische gezondheidstoestand en dat verweerder op de hoogte is van zijn grote kwetsbaarheid en hij zich bovendien hierover herhaaldelijk heeft uitgesproken. Verzoeker benadrukt dat er vastgesteld moet worden dat voor zijn twee verhoren er geen specifieke maatregelen genomen werden en dat de enige maatregel die door verweerder genomen werd bestond in het nemen van een pauze op zijn verzoek. Hij stelt dat er duidelijk geen adequate maatregel genomen werd. Verzoeker vervolgt dat zijn verhoor duidelijk niet onder de vereiste adequate omstandigheden heeft plaatsgevonden en dat geen enkele vertrouwenspersoon, zoals een psycholoog aangewezen door verzoeker, hem kon begeleiden. Verzoeker meent dat alleen deze maatregel hem de nodige verlichting zou hebben kunnen brengen. Verzoeker stelt dat verweerder op de hoogte was van zijn trauma dat verband hield met zijn verleden en dat verweerder hem uitdrukkelijk vragen heeft gesteld over zijn verleden. Verzoeker betoogt dat verweerder moest geweten hebben dat dergelijke vragen hem tot een “crisisreactie” zouden brengen. Hij benadrukt dat het vaststaat dat indien verweerder de moeite had genomen om stappen te ondernemen om hem onder adequate omstandigheden te horen er geen flagrante tegenstrijdigheden zouden zijn geweest over kleine punten zoals zijn vertrek en het feit dat zijn vader daarna al dan niet naar het dorp was teruggekeerd. Verzoeker betoogt dat dergelijke overwegingen duidelijk ondergeschikt zijn aan zijn relaas en zijn angsten maar aantonen dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud niet over het nodige toezicht beschikte en verweerder onvoldoende toezicht heeft gehouden op zijn twee verhoren. Verzoeker benadrukt dat verweerder niet de moeite nam om een psycholoog of geneesheer aan te wijzen om te weten te komen welke specifieke procedurele noden verzoeker heeft.

Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan vooreerst worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en voogd die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als destijds niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend zoals hierboven wordt gemotiveerd. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor zijn minderjarige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker.

Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker gedurende het verloop van de administratieve procedure enig gewag gemaakt heeft van een bijkomende kwetsbaarheid en/of trauma noch van enige bijzondere procedurele noden. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal op de hoogte was van zijn opgelopen trauma en meent dat hij een psycholoog had moeten aanstellen, merkt de Raad vooreerst op dat nergens uit de stukken van het rechtsplegingsdossier mag blijken dat er sprake is van medische problemen in hoofde van verzoeker. Verzoeker legt geen medische attesten neer om zijn beweringen te onderbouwen. Zo wordt nog opgemerkt dat verzoeker evenmin in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" gewag maakte van mentale problemen of andere kwetsbaarheden die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Bovendien kan vastgesteld worden dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en verzoeker geen problemen ondervond om zijn verklaringen uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker stelde de tolk op het Commissariaat-generaal goed te begrijpen en stelde op het einde van zijn onderhoud niets nog te willen toevoegen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 25). Bovendien wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot wat verzoeker beweert uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat verzoeker om een pauze verzocht hoewel hem uitdrukkelijk werd meegedeeld dat hij dit steeds kon vragen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Waar verwerende partij in het verzoekschrift wordt verweten dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud niet over het nodige toezicht beschikte, stelt de Raad vast dat verwerende partij zowel haar advocaat als haar voogd in kennis stelde van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij, doch dat enkel de voogd aanwezig was. Aldus kan er op geen enkele wijze worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn geweest om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan of om coherente, gedetailleerde, doorleefde en aannemelijke verklaringen te kunnen afleggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. In zijn verzoekschrift concretiseert verzoeker op generlei wijze zijn geestelijke problemen, laat hij na te verduidelijken op welke wijze er sprake zou zijn van mentale problemen en is hij nog minder in staat aan te tonen dat deze dan van enige invloed zouden zijn op zijn cognitieve capaciteiten dan wel op zijn mogelijkheden om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten. Zodoende treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aangeeft dat de verwerende partij de moeite niet nam om een psycholoog of een geneesheer aan te wijzen om te weten te komen welke zijn specifieke procedurele noden zijn, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal geenszins verplicht is zelf een psycholoog of geneesheer aan te duiden teneinde de eventuele bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker vast te stellen, en al evenmin dat hij in de bestreden beslissing zou dienen te motiveren waarom hij geen zulke psycholoog of geneesheer aanduidt. Hoe dan ook blijkt uit artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet dat de elementen die bijzondere procedurele noden kunnen uitmaken, door de verzoeker zelf kunnen worden aangebracht in een vragenlijst of later in de asielpprocedure en dat, "daarnaast", een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangewezen door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen "kan" doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een verzoeker om internationale bescherming behoeft. Het aanstellen van een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, zoals een psycholoog, is dan ook facultatief en bovendien een bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Zodoende treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen. Tevens blijkt uit het voorgaande dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar zijn (mentale) gezondheidsproblemen teneinde zijn tegenstrijdige verklaringen te verschonen.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, blijkt dat je er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie jouw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar jouw land. De elementen die volgens jou aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Je legt namelijk tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin je vader werd bedreigd. Je verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat je vader in een periode van een week een dreigbrief ontving en persoonlijk door Talibanleden werd aangesproken op de weg voor de moskee. Hierna zou je hele gezin de woning verlaten hebben, zou jij samen met je oudere broer het land verlaten hebben en zou je vader

ondergedoken zijn. Na jullie vertrek zouden de Talibanleden naar jullie huis gekomen zijn (CGVS, p. 18). Tijdens je interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je echter dat je vader tweemaal werd bedreigd met de vraag om met zijn werk te stoppen, maar dat je vader dit niet deed. Een week voor je vertrek zouden Talibanleden naar je huis zijn gekomen en toen je vader dit beseft zou hebben, zou hij langs de achterdeur ontsnapt zijn. De Taliban zouden vervolgens je huis doorzocht hebben en gedreigd hebben jou en je broer in plaats van je vader mee te nemen als hij er de volgende dag niet zou zijn. Hierna zou je met je gezin naar je oom in Kampuna gegaan zijn en zou je vervolgens met je broer het land verlaten hebben (Vragenlijst CGVS). Je legt dus erg tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin je vader werd bedreigd en waarom jullie het huis moesten verlaten. Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde je namelijk niet dat de Taliban bij jullie thuis langskwamen op zoek naar je vader toen jullie daar nog waren en dat je vader van hen moest ontsnappen, maar stelde je dat jullie al vertrokken waren toen ze bij jullie thuis langskwamen.

Ook de betrokkenheid van jou en je broer in deze problemen verschilt in beide versies. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde je namelijk nergens specifiek dat jij en je broer door de Taliban gevisieerd werden. Gevraagd waarom jij en je broer zo snel mogelijk het land moesten verlaten, stel je dat ze je vader niet gevonden hadden en dat jullie de ouderen van de familie waren en ze jullie gevraagd zouden hebben over jullie vader en jullie meegenomen zouden hebben. Gevraagd of de Taliban dat gezegd had of dat dat is wat je denkt dat zou gebeuren, stel je dat ze een brief stuurden waarin ze schreven dat je vader zich moest overleveren of dat anders de hele familie in gevaar zou zijn. Omdat je vader niet wilde dat iemand van de familie in problemen zou raken zou hij jou en je broer weggestuurd hebben (CGVS, p. 23). Uit deze verklaringen blijkt dan ook geenszins dat de Talibanleden rechtstreeks gezegd zouden hebben dat ze specifiek jou en je broer in plaats van je vader zouden meenemen, zoals je tijdens het interview bij DVZ wel nog verklaarde (Vragenlijst CGVS). Wanneer je met deze tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, stel je dat je over de moskee hebt verteld, dat ze daar je vader hebben aangesproken en dat je info hebt gegeven over de brief. Je stelt verder dat ze tijdens het klein interview niet zo veel informatie hebben gevraagd en dat mensen altijd foutjes maken. Je verklaart hiermee geenszins de duidelijke tegenstrijdigheden die betrekking hebben op de essentie van je asielrelaas, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt.

Ook over de verblijfplaats van je familieleden na je vertrek leg je tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaar je dat jullie samen naar je paternale oom in Kampuna verhuisden. Omdat de Taliban aan je oom vroegen of hij hen ergens had verstoep verhuisde je gezin op dezelfde dag van jouw vertrek naar je maternale oom in Sutun in het district Dare-e Nur (CGVS, p. 18, 21). Toen je zelf in Nimroz was, vertelde je moeder dat ze onderweg waren naar Dara-e Nur en ook in Oostenrijk en Frankrijk had je contact met je moeder (CGVS, p. 24). Bij aankomst in België zou je dus op de hoogte geweest zijn dat je gezin, met uitzondering van je vader in Sutun, Dara-e Nur verbleef. Nochtans verklaarde je bij DVZ dat ze in Kampuna verbleven (Verklaring DVZ, punt 15A en 17). Hiermee geconfronteerd verklaar je dat je familie beweegt en overal ging, maar stel je dat je tijdens het eerste interview ook Dar-e Nur, Sutun hebt gezegd. Door louter je eerdere verklaringen te herhalen, bied je geen enkele uitleg voor deze tegenstrijdigheid, te meer omdat je verklaart dat je familieleden uit vrees voor de Taliban vanuit Kampuna naar Sutun waren gegaan. Dit schaadt de geloofwaardigheid van je asielrelaas dan ook verder.

Naast deze tegenstrijdige verklaringen leg je ook weinig aannemelijke verklaringen af over de reactie van je vader op de bedreigingen. Je stelt namelijk dat de Taliban enkel van je vader wilden dat hij met zijn werk zou stoppen (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom je vader dan zijn werk niet stopte, stel je dat ze dan de volgende dag een leraar zouden benaderen om zijn werk te stoppen en dat daardoor iedereen met zijn werk zou moeten stoppen en jullie geen land meer zouden hebben. Vervolgens stel je dat ze ook wilden dat je vader naar hen zou gaan om samen te werken met hen, maar dat je vader dit weigerde (CGVS, p. 22). Dat je dit pas op dit moment verklaart komt echter niet aannemelijk over. Je had namelijk al op verschillende momenten de kans gehad om te vertellen dat de Taliban je vader ook wilden rekruteren. Je vertelde hierover niet bij DVZ (Vragenlijst CGVS), niet tijdens je vrij relaas (CGVS, p. 17-18), niet wanneer je gevraagd werd naar de inhoud van zowel de mondelinge als de schriftelijke bedreiging (CGVS, p. 18-19) en niet wanneer gevraagd werd naar de reden waarom de Taliban wilden dat je vader met zijn werk stopte (CGVS, p. 22). Dat je dit essentieel element pas zou vertellen wanneer je erop gewezen wordt dat je vader gewoon had kunnen stoppen met zijn werk om uit de problemen te raken, komt weinig geloofwaardig over.

Voorts is het ook weinig aannemelijk dat je vader wel jou en je broer onmiddellijk het land zou uitsturen, maar zelf zou achterblijven en tot op heden ergens ondergedoken zou blijven. Hiernaar gevraagd stel je dat je familie iemand nodig had om voor hen te zorgen, dat de rest van de familieleden jong is, dat hij jullie heeft weggestuurd omdat hij wilde dat jullie zeker veilig zouden zijn en dat je vader nergens kan gaan om een visum of paspoort aan te vragen omdat ze hem dan zouden vinden (CGVS, p. 23). Het is echter niet duidelijk hoe je vader beter voor je familie kan zorgen door ergens ondergedoken in Afghanistan te verblijven dan buiten Afghanistan. Dat hij tegenwoordig geen visum of paspoort zou kunnen aanvragen is net een gevolg

van het feit dat hij niet mee met jullie vertrok en niet een oorzaak. Je biedt hiermee dan ook geen enkele verklaring waarom je vader niet mee vertrok met jou en je broer. Deze onaannemelijke gedragingen van je vader plaatsen dan ook verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat je jouw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan jouw verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker verwijst naar het werk van zijn vader, stelt dat dit niet werd betwist en haalt verder louter algemene informatie aan waaruit blijkt dat er druk en geweld werd uitgeoefend jegens operatoren van mobiele telefonie en dus ook tegen personen die voor deze operatoren werken, zoals zijn vader.

Het louter verwijzen naar algemene informatie stellende dat deze informatie de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de realiteit van zijn angsten aantonen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de nood aan internationale bescherming omwille van het werk van zijn vader.

Met het algemene betoog dat "verzoeker zich weliswaar tijdens de opeenvolgende gehoren heeft kunnen verliezen in zijn uiteenzettingen, met name wat de chronologie betreft, maar het blijft een feit dat redelijkerwijs niet kan worden betwist dat hij en zijn vader wel degelijk door de taliban werden bedreigd wegens zijn werk" slaagt hij er niet in de tegenstrijdige verklaringen over de omstandigheden waarin zijn vader werd bedreigd te weerleggen: "Je legt namelijk tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin je vader werd bedreigd. Je verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat je vader in een periode van een week een dreigbrief ontving en persoonlijk door Talibanleden werd aangesproken op de weg voor de moskee. Hierna zou je hele gezin de woning verlaten hebben, zou jij samen met je oudere broer het land verlaten hebben en zou je vader ondergedoken zijn. Na jullie vertrek zouden de Talibanleden naar jullie huis gekomen zijn (CGVS, p. 18). Tijdens je interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je echter dat je vader tweemaal werd bedreigd met de vraag om met zijn werk te stoppen, maar dat je vader dit niet deed. Een week voor je vertrek zouden Talibanleden naar je huis zijn gekomen en toen je vader dit beseft zou hebben, zou hij langs de achterdeur ontsnapt zijn. De Taliban zouden vervolgens je huis doorzocht hebben en gedreigd hebben jou en je broer in plaats van je vader mee te nemen als hij er de volgende dag niet zou zijn. Hierna zou je met je gezin naar je oom in Kampuna gegaan zijn en zou je vervolgens met je broer het land verlaten hebben (Vragenlijst CGVS). Je legt dus erg tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin je vader werd bedreigd en waarom jullie het huis moesten verlaten. Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde je namelijk niet dat de Taliban bij jullie thuis langskwamen op zoek naar je vader toen jullie daar nog waren en dat je vader van hen moest ontsnappen, maar stelde je dat jullie al vertrokken waren toen ze bij jullie thuis langskwamen." Verzoeker biedt geen enkele valabele verklaring waaruit blijkt dat hij zich verloren heeft in zijn uiteenzettingen en hij niet bij machte was een chronologisch overzicht te geven van de gebeurtenissen.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met zijn uiterst kwetsbare positie zoals reeds aangehaald en erop wijst dat zijn verklaringen gezien zijn kwetsbaarheid en jonge leeftijd onsamenhangend of tegenstrijdig kunnen lijken, dient vooreerst te worden gewezen op wat hoger reeds werd gesteld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien, en dit in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, dat alle onderhoudsop normale wijze plaatsvonden en kunnen geen ernstige (psychologische) problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit deze stukken kan dus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Noch verzoeker, noch de voogd die hem bijstond op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen formuleerden enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Geen van hen haalde er aan dat van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht omwille van psychologische problemen of zijn jeugdige leeftijd. De Raad stelt ook vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 februari 2023 was verzoeker minstens zestien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met

verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde.

Voor zover verzoeker zijn achtergrond en lage opleiding ter verschoning van de gedane vaststellingen opwerpt, moet worden vastgesteld dat hij verklaarde in Afghanistan naar een privé middelbare school te zijn geweest; Pashtou te kunnen lezen en schrijven, alsook Dari te hebben geleerd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 , 9, 11, 12). Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zijn persoonlijke achtergrond en opleiding ertoe zouden kunnen leiden dat van hem geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht.

Met het verweer met betrekking tot de bedreigingen die tegenover hem werd geuit stelt hij dat hij heeft verklaard dat hij deze informatie heeft verkregen toen hij in de moskee was, dat hij de brief van de taliban niet zelf had gelezen en evenmin getuige was van het gesprek tussen de taliban en zijn vader, doch hiermee plaatst hij deze hoger gedane vaststellingen niet in een ander daglicht, noch doet hij hiermee afbreuk aan wat verder pertinent werd gesteld: *“Ook de betrokkenheid van jou en je broer in deze problemen verschilt in beide versies. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde je namelijk nergens specifiek dat jij en je broer door de Taliban gevisieerd werden. Gevraagd waarom jij en je broer zo snel mogelijk het land moesten verlaten, stel je dat ze je vader niet gevonden hadden en dat jullie de ouders van de familie waren en ze jullie gevraagd zouden hebben over jullie vader en jullie meegenomen zouden hebben. Gevraagd of de Taliban dat gezegd had of dat dat is wat je denkt dat zou gebeuren, stel je dat ze een brief stuurden waarin ze schreven dat je vader zich moest overleveren of dat anders de hele familie in gevaar zou zijn. Omdat je vader niet wilde dat iemand van de familie in problemen zou raken zou hij jou en je broer weggestuurd hebben (CGVS, p. 23). Uit deze verklaringen blijkt dan ook geenszins dat de Talibanleden rechtstreeks gezegd zouden hebben dat ze specifiek jou en je broer in plaats van je vader zouden meenemen, zoals je tijdens het interview bij DVZ wel nog verklaarde (Vragenlijst CGVS). Wanneer je met deze tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, stel je dat je over de moskee hebt verteld, dat ze daar je vader hebben aangesproken en dat je info hebt gegeven over de brief. Je stelt verder dat ze tijdens het klein interview niet zo veel informatie hebben gevraagd en dat mensen altijd foutjes maken. Je verklaart hiermee geenszins de duidelijke tegenstrijdigheden die betrekking hebben op de essentie van je asielrelaas, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt.”* Verzoeker biedt geen enkele verklaring voor de tegenstrijdige verklaringen die hij aflegde over de kern van het relaas.

Opnieuw kan de verwijzing naar algemene informatie omtrent de vervolging van de taliban die cultureel gericht is tegen zowel de vader, het gezinshoofd als de oudste zonen, niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Met de argumentatie dat zijn vader gedwongen werd onder te duiken om zijn werk te kunnen voortzetten om zo voor zijn gezin te kunnen zorgen, zijn gezin veilig te houden en dat het inkomen van zijn vader het enige middel van bestaan was, dat zijn vader zijn kinderen dwong Afghanistan te ontvluchten, maar de rest van het gezin de represailles van de taliban niet vreest, verklaart verzoeker niet hoe zijn vader voor de familie kan zorgen door ergens ondergedoken in Afghanistan te verblijven. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan op welke wijze zijn vader ondergedoken leeft, maar wel in staat blijkt te zijn zijn werk voort te zetten om zo een inkomen te genereren en zijn gezin veilig te stellen.

Waar in het verzoekschrift gesproken wordt over het gegeven dat de taliban zijn vader hebben proberen te rekruteren en hij geweigerd heeft, waardoor zowel hij als zijn zonen worden blootgesteld aan represailles van de taliban, herhaalt verzoeker slechts een verklaring die hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd. Zo werd vastgesteld: *“Vervolgens stel je dat ze ook wilden dat je vader naar hen zou gaan om samen te werken met hen, maar dat je vader dit weigerde (CGVS, p. 22). Dat je dit pas op dit moment verklaart komt echter niet aannemelijk over. Je had namelijk al op verschillende momenten de kans gehad om te vertellen dat de Taliban je vader ook wilden rekruteren. Je vertelde hierover niet bij DVZ (Vragenlijst CGVS), niet tijdens je vrij relaas (CGVS, p. 17-18), niet wanneer je gevraagd werd naar de inhoud van zowel de mondelinge als de schriftelijke bedreiging (CGVS, p. 18-19) en niet wanneer gevraagd werd naar de reden waarom de Taliban wilden dat je vader met zijn werk stopte (CGVS, p. 22). Dat je dit essentieel element pas zou vertellen wanneer je erop gewezen wordt dat je vader gewoon had kunnen stoppen met zijn werk om uit de problemen te raken, komt weinig geloofwaardig over.”* Verzoeker brengt geen enkel argument naar voor dat de specifieke vaststellingen desbetreffend kan verschonen of verklaren.

Waar verzoeker erop wijst dat hij voor de verhuizing van zijn familie is vertrokken en sindsdien vrijwel geen contact meer heeft gehad met zijn familie, waardoor het moeilijk is om bevestigend en nauwkeurig te antwoorden op vragen die hem hierover werden gesteld, beperkt hij zich tot een vaag betoog en plaatst hij de gedane vaststellingen niet in een ander licht. Deze zijn pertinent en blijven gehandhaafd: *“Ook over de verblijfsplaats van je familieleden na je vertrek leg je tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaar je dat jullie samen naar je paternale oom in Kampuna verhuisden. Omdat de Taliban aan je oom vroegen of hij hen ergens had verstopt verhuisde je gezin op dezelfde dag van jouw vertrek naar je maternale oom in Sutun in het district Dare-e Nur (CGVS, p. 18, 21). Toen je zelf in Nimroz was, vertelde je moeder dat ze onderweg waren naar Dara-e Nur en ook in Oostenrijk en Frankrijk had je contact met je moeder (CGVS, p. 24). Bij aankomst in België zou je dus op de hoogte geweest zijn dat je gezin, met uitzondering van je vader in Sutun, Dara-e Nur verbleef. Nochtans verklaarde je bij DVZ dat ze in Kampuna verbleven (Verklaring DVZ, punt 15A en 17). Hiermee geconfronteerd verklaar je dat je familie beweegt en overal ging, maar stel je dat je tijdens het eerste interview ook Dar-e Nur, Sutun hebt gezegd. Door louter je eerdere verklaringen te herhalen, bied je geen enkele uitleg voor deze tegenstrijdigheid, te meer omdat je verklaart dat je familieleden uit vrees voor de Taliban vanuit Kampuna naar Sutun waren gegaan. Dit schaadt de geloofwaardigheid van je asielrelaas dan ook verder.”* (eigen onderlijning)

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift vervolgens een vrees aan om als verwesterd beschouwd te kunnen worden gelet op zijn verblijf in België en het feit dat hij Afghanistan in 2021 heeft verlaten. Verzoeker wijst erop dat hij in België is geïntegreerd en een westerse levensstijl, gewoontes en levenswijze heeft aangenomen. Ook gaat verzoeker in op de rechten van het kind bij terugkeer naar Afghanistan, waarbij hij preciseert dat verschillende fundamentele rechten er zullen worden geschonden daar hij verplicht zal worden om aangepaste kledij en een baard te dragen en het hem verboden zal worden om naar muziek te luisteren. Bovendien zal hij beperkt worden om naar school te gaan, om met andere kinderen om te gaan, zal hij verplicht worden om godsdienstplichten te vervullen en zal hij beperkt worden in de vrijheid van meningsuiting. Hij wijst erop dat de taliban een indringende en coërcitieve houding aannemen ten opzichte van de Afghanen met sancties die kennelijk buitenmaats zijn.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift zowel aan dat hij Afghanistan in 2021 heeft verlaten als dat hij Afghanistan reeds ongeveer negen jaar geleden heeft verlaten. De Raad vindt voor dit laatste geen enkele steun in het administratief dossier. Er kan dan ook worden aangenomen dat de (niet- gestaafde) stelling dat verzoeker Afghanistan ongeveer negen jaar geleden heeft verlaten een materiële vergissing betreft en dat verzoeker Afghanistan in 2021 heeft verlaten.

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of worden vervolgd.

Evenwel dient door de Raad te worden vastgesteld dat door verzoekende partij geen concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘een ongelovige’ en/of ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat zij daar niet in slaagt.

Verzoekende partij brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij haar sprake is van (toegeschreven) “verwestering” in de zin dat zij blijf geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de

taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partij iemand is die door haar handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat zij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij haar sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoekende partij uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst.

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Door louter voor te houden dat hij bij terugkeer beperkt zal worden in een aantal rechten, blijkt niet dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt. De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

De voorged benadrukte ter terechtzitting de inspanningen tot integratie van verzoekende partij en wijst op haar scholing, op het feit dat zij Frans spreekt en haar vrijwilligerswerk.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij louter omwille van haar inspanningen tot integratie zoals naar school gaan, Frans spreken en het doen van vrijwilligerswerk, zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht zodat zij in de negatieve aandacht van de taliban kan komen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd en dat zij zich zeer moeilijk zal kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban. Het loutere feit dat verzoekende partij heeft kunnen zien dat bepaalde zaken in Europa anders worden aangepakt, maakt nog niet dat zij zich niet meer zal kunnen of willen schikken naar de regels en aanpak in Afghanistan. Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar schoolloopbaan hier of haar werkzaamheden en vrijetijdsbesteding om deze redenen anders, laat staan negatief, gepercipieerd en geïsoleerd zal worden en zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Uit de voorliggende elementen blijkt aldus niet dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad erkent het reeds afgelegde integratietraject van verzoeker, doch kan hieruit niet afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij, zoals op heden vormgegeven door de taliban. Evenmin haalt hij elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofd die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker momenteel 17 jaar oud is en in België is aangekomen op 15-jarige leeftijd na een reis van ongeveer een jaar om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 30 november 2021. Verzoeker verblijft bijgevolg iets meer dan twee jaar in België en heeft tot ongeveer zijn 14 jaar in Afghanistan gewoond. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te

stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de voorliggende elementen blijkt aldus niet dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. uit de door verzoeker aangehaalde elementen kan de Raad niet afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij, zoals op heden vormgegeven door de taliban. Evenmin haalt hij elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in haar individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert te worden vervolgd.

Aldus maakt verzoekende partij in deze stand van zaken nergens concreet aannemelijk dat er omwille van enige activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen in haar hoofde sprake is van een verwestering/normoverschrijding of haar hierdoor een verwestering/normoverschrijding zou worden toegeschreven.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat zij omwille van haar verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker doorheen het verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien verduidelijkt verzoeker niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaken hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoeken van F. Stahlmann. In het onderzoek van 2019 wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden geduid dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laten verzoeker evenals zijn advocaat na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Wat betreft de studie van 2021 kan worden vastgesteld dat het ook hier gaat om de ervaringen van 113 Afghanen die van Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd. Daaruit blijkt dat er inderdaad mogelijke risico's zijn voor deze personen die zijn teruggekeerd, maar daarbij moet worden vastgesteld dat de risico's niet enkel uitgaan van de taliban, maar ook van de familieleden. Ook hier laat verzoeker na om *in concreto* te duiden op welke manier hij hierdoor vervolging dient te vrezen bij terugkeer. Bovendien blijkt uit deze studies niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven)

verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling “*die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden*” het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” in casu naar analogie kan worden toegepast. De Raad herhaalt dat ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan thans vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, januari 2023, p. 45-46). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of

nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat er op dit ogenblik niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. In zoverre verzoeker, met zijn uiteenzetting omtrent de *Fact Finding Mission*, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar niet nader gespecificeerde arresten van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF